

отъ дванайсетъте трѣсавици (числото дванайсетъ въ народните предания е такава сжщо условно число, както и седемъ, три и др. т.). Това предание е твжрде извѣстно въ ржкописите, то са е внасяло въ сборниците и въ лѣчебниците, които сж биле старовременна енциклопедия за медицинските повѣрїя, наблюдения и книжевни лѣкарствени свѣдѣния и т. др. Повѣрието за дванайсетъте трѣсавици е сжвжршено извѣстно и изъ изустните народни предания: почти въ своята пжлна форма то ни е сжобщено изъ народните уста отъ г. Гуляева, който го е записаль въ Сибирь (Очерки южной Сибири, въ „Библ. для чтен.“ 1848, № 8, стр. 51). Въ единъ отъ тие старовременни лѣчебници, лжжовното писание на Еремїя, което ни е указано въ индексътъ, са описва съ сичките подробности.

При Чермното море стжрчи стжлбъ каменень (Сивайската планина); въ стжлбътъ сѣди свѣти велики апостоль Сисинїи, и види — вжзмжтило са морето до облаците, и излазять изъ него дванайсетъ жени гологлави, окаянно дяволско видѣние“ (по народните редакции: тие жени излазять изъ огнень стжлбъ). „И говорать тие жени: ние сме трѣсавици, джщери на царь Ирода“. И попиталь ги св. Сисинїи: „окаявни дяволи! Защо вие дойдохте тука?“ А тие му отговореле: ние дойдохме да мжчиме човѣческиятъ родъ: който насъ прешие, около него ние ще да са завжртиме и помаеме, — да го помжчиме, — и който утряната черковна служба преспи, богу са не моли, праздниците не почита, и като стане ние и ѣде рано: той